

UMPLÂND CALEA CU GROPI

Seara trecută am avut un serviciu de vindecare minunat, în care ne-am întâlnit cu Domnul nostru, care ne-a binecuvântat din belșug.

Dacă

va fi cu voia Domnului, mâine vom avea un alt serviciu de vindecare. Dimineață voi vorbi la o emisiune pe KEBS, la ora 9.00, iar la ora 10.30, după cum spunea fratele Moore, este drama celei mai mici corăbii din lume și este dedicată copiilor de la 8 la 80 de ani, cum spuneam aseară.

Mâine

seară vom fi din nou aici la ora 19.30, iar numerele de rugăciune se vor împărți de la ora 18.30 căci, dacă va fi cu voia Domnului, vom avea un serviciu de rugăciune.

Mâine

seară este seara pentru baie. Sâmbătă seara este și seara diavolului pentru că în noaptea aceea îi duce pe oameni la tot felul de adunări rele, unde licorile curg râuri și unde se dansează boogie-woogie și rock and roll. Din pricina aceasta sute de oameni vor muri în accidente pe autostradă.

Într-una

din zile am văzut un afiș care anunța că va avea loc un concert din acelea, cum au avut loc și în Canada. Am uitat câți tineri au fost internați în instituțiile de boli mintale după ce au participat la acele concerte de boogie-woogie și rock. Cu toate acestea, noi americanii, ne aruncăm cu capul înainte în ele.

L-am

văzut și pe tânărul acela, care este unul din întemeietorii rockului, făcând toate acele figuri. Spunea că le-a învățat într-o biserică pentecostală de aceea nu-i de mirare că are o minte perversă și că a dat în nebunie. Cu siguranță, Dumnezeu îl va pedepsi pentru ceea ce spune și face, căci afirmațiile lui sunt o hulă, o blasfemie absolută la adresa Duhului Sfânt. O, este îngrozitor să vezi cum unii oameni încearcă să discrediteze lucrarea Dumnezeului celui viu. Dar eu cred că vor secera ceea ce au semănat. Să nu uitați aceasta.

Am

uitat câți copii au fost internați în instituțiile de boli nervoase, fără nădejde, fără Dumnezeu, fără îndurare, zăcând acolo în acea stare, țipând și plângând, umblând în sus și-n jos, dându-se cu capul de pereți sub influența aceluși nonsens. Și cu toate acestea, legalizăm aceste lucruri.

Mă refer la
băutură, la jocurile de noroc și la toate celelalte.

Astăzi
sunt o mulțime de localuri în care li se permite puștilor să
fumeze și să bea;
și nu numai acolo, ci și în școli și la biserică li se permite
aceasta ca să-și
„liniștească” nervii. Nu este îngrozitor?

Cred
că s-ar cuveni să aibă o adunare de rugăciune, căci acesta
este cel mai bun
remediu pentru calmarea nervilor.

Dar
voi știți cum este: oamenii însetează după ceva, iar acea sete
trebuie
potolită. Dacă nu vor bea din Izvorul apei vieții, diavolul le
va oferi o apă
stătută și plină cu murdării. Așa este. Astfel, ei vor bea de
undeva: ori de la
Dumnezeu, ori de la diavolul.

N-a
existat niciodată o persoană care să meargă în unul din acele
locuri sau să
facă acele lucruri, decât dacă a fost o inimă însetată care a
refuzat să bea
din Izvorul apei Vieții. Vă spun sincer că îmi pare rău pentru
ei, dar au ajuns
așa din cauza delăsării și a poluării bisericilor noastre
moderne. Unul din

lucrurile care au dus la aceasta este „Evanghelia socială” care se predică astăzi.

De exemplu, în orașul nostru, în Jeffersonville, păstorul uneia dintre biserici, organizează în fiecare sâmbătă seara dans în subsolul bisericii. Așa este. O biserică denominațională renumită care are ring de dans.

Acest păstor m-a chemat, mai demult, să mă întrebe cum reușesc să adun atât de mulți oameni în Tabernacol. El spunea că i-a pus pe oameni să semneze un angajament cum că vor veni la școala duminicală o dată pe lună sau, dacă nu, măcar o dată pe an. Și a continuat: „Știi câți l-au semnat? Doi.”

„Nu-i de mirare că nu au făcut-o. Sincer să fiu, nici eu nu aș fi semnat așa ceva.”

Așa este. Câtă vreme țineți chefuri în biserică, păi, acesta este păcat! Asemenea fapte nu aparțin de casa Domnului.

Dacă ajung în situația în care trebuie să fac așa ceva, mai bine renunț și plec pe

câmpul misiunii să predic acolo Evanghelia.

Eu

nu dau vina pe păcătoși. Când merg afară și-i văd pe păcătoși făcând acele lucruri, eu nu-i condamn pentru că asta este tot ce știu ei să facă, dar când îi vezi pe acești oameni care merg la biserică și se pretind că sunt creștini, iar apoi fac acele lucruri...

Eu

nu condamn un porc pentru că se bălăcește în băltoaca cu noroi. Sigur că nu, pentru că aceasta este natura lui. Deci nu este ceva ciudat să vezi un porc într-o băltoacă, pentru că aceasta este natura lui de a fi; nu știe altceva, dar sunt sigur că m-aș mira să văd un miel făcând aceasta. Însă un miel nu face așa ceva.

Așa

este și păcătosul. Dați-i pace să meargă înainte, căci asta este tot ce știe: să bea cât vrea, să decadă cât vrea și să asculte toate acele prostii.

Dar

voi, despre care se presupune că știți ce este bine...

Sunt

convins că dacă v-ați întors la acele lucruri, aceasta dovedește că nu ați băut niciodată, cu adevărat, din Izvorul Domnului, căci dacă ați fi făcut-o nu L-ați mai putea părăsi niciodată.

Eu

merg uneori la restaurant, dar primul lucru pe care îl fac este să mă uit după acele cutii muzicale care merg cu un penny. Acele cântece mă enervează atât de tare încât nici nu pot mânca.

Doamne!

Și să-i vezi pe unii așa zișii creștini că le fredonează!

Fraților,

eu trebuie să predic. Știu că nu acesta este subiectul din seara aceasta, dar vă spun: este foarte rău că nu se condamnă mai mult, de pe platformă, aceste lucruri. Așa este.

Și

eu am păstorit o biserică și încă una baptistă, dar nici nu semăna cu bisericile voastre moderne în care vă strângeți mâna și vă treceți numele într-un registru.

Fraților,

noi mergem la altar, apoi ne batem unul pe altul pe umăr și aceasta pentru că posedăm ceva.

Da,
domnilor.

Dacă unul dintre oameni era văzut în asemenea locuri, era dat pe față imediat, iar când se întâmpla aceasta ori se pocăia, ori era excomunicat.

Dar știți care este problema bisericilor noastre de astăzi? Ne înjugăm cu necredincioșii, cu cei care merg și în lumină și în întuneric.

Noi aveam o tablă aici, iar dacă cineva avea o plângere împotriva cuiva, mergea și își scria numele lui și al celuiilalt, apoi se retrăgea în camera de rugăciune.

Când le vedeam numele scrise acolo, le ziceam, de exemplu: „În ordine, frate Jones. Tu și fratele Scott, veniți cu mine în camera de rugăciune.”

Vedeți, ei trebuiau să pună lucrurile la punct chiar atunci; trebuiau să le îndrepte.

Aceasta

este ceea ce ne trebuie nouă astăzi: o religie de modă veche care ucide

păcatul; avem nevoie de o biserică albită sub puterea Duhului Sfânt; avem

nevoie de sfinți spălați și albiți. Nu ne trebuie doar o înălbire, ci o spălare

adevărată până devenim albi, căci este o mare diferență între cele două. Amin.

Fie

ca Domnul să ne binecuvânteze în timp ce vom deschide Cuvântul Său pentru a

citi câteva texte și pentru a vorbi din ele.

Fiecare

să fie serios, să stea în rugăciune și să creadă din toată inima.

Cineva

mi-a vorbit despre un copilaș, ultimul pentru care ne-am rugat aseară. Este

cumva aici? Dacă este, aș vrea să urce puțin pe platformă.

Aseară,

când am plecat, fiul meu mi-a spus:

„Tată,

s-a întâmplat ceva minunat, căci în rândul de rugăciune a venit un băiețel.”

Mi-a spus că avea ochii încrucișați și ceva ruptură pe undeva, apoi a adăugat:

„Când l-ai ridicat și ți-ai pus mâna pe locul unde avea
ruptura, a fost
vindecat pe loc, iar când și-a deschis ochii, am văzut că nu
mai privea ciocuș.

Atunci ai încercat să-l faci să privească spre audiență.”

Îi

mulțumim Domnului pentru vindecarea lui.

Prieteni,

Domnul poate vindeca orice fel de boală, cu condiția ca noi să
credem. Eu știu

aceasta pentru că L-am văzut făcând atât de multe lucruri
încât sunt

încredințat că ne va da orice vom cere. Așa este.

Această

Carte veche este Cartea cărților și există Unul singur care o
poate tălmăci în

mod corect: Duhul Sfânt care este Autorul ei.

El

este singurul care poate să ne-o tălmăcească indiferent cât de
bine ni se pare

că o cunoaștem. Adevărul este că noi nu știm nimic despre Ea
până nu ne-o

descoperă Duhul Sfânt, pentru că totul este o taină.

Această

Carte cuprinde mai multe taine, iar Dumnezeu a spus că a
făcut-o așa dinadins,

ca s-o țină ascunsă de cei înțelepți și pricepuți în felul

lumii, și s-o
descopere pruncilor.

Acesta
este motivul pentru care, în seara aceasta, dorim să fim niște
prunci în
Domnul, căci atunci veți putea vedea cât este de simplă.

Dacă
va fi cu voia Domnului, mâine seară
vreau să aduc un mesaj despre simplitatea lui Dumnezeu.

Acum,
însă, haideți să ne plecăm capetele pentru un moment. Câți din
voi au nevoie de
ceva în seara aceasta? Ridicați mâna și spuneți: „Frate
Branham, aș vrea să fiu
amintit înaintea Domnului.”

Tată
ceresc, în Numele lui Isus, preaiubitul Tău Fiu, venim cu
smerenie înaintea Ta
și Te rugăm pentru iertarea păcatelor și a nelegiuirilor
noastre.

Ne
plecăm și recunoaștem orice am spus sau am făcut în această zi
sau altă dată,
în viața noastră, căci dorim să primim trecere în fața Ta.

Tată,

Te rog pentru această audiență care a ridicat mâna. Poate că mulți dintre ei au nevoie disperată de iertarea păcatelor care îi stăpânesc încă, de îndepărtarea unor obiceiuri, a unor boli sau suferințe sau poate că cei dragi ai lor sunt în necaz.

Orice ar fi, Tată, Te rog să ierți și să uiți toate greșelile lor și să le vindeci toate bolile de care suferă.

În seara aceasta, Te rugăm să torni binecuvântările Tale peste noi, prin citirea și predicarea Cuvântului, căci o cerem în Numele lui Hristos, Fiul Tău preaiubit. Amin.

În
2 Împărați 3.16 scrie:

**„Și
a zis: „Așa vorbește Domnul: faceți gropi în valea aceasta,
groapă lângă
groapă.”**

Fie ca Domnul să adauge binecuvântările Sale la citirea Cuvântului Său. Câți din voi citesc Biblia? Să vă văd mâinile. O, este minunat! Citiți-o! Studiați-o, mai ales voi, creștinii născuți din nou, căci ea este hrana,

Pâinea voastră,
pentru că în Matei 4.4 citim: „*Omul nu va trăi numai cu pâine,
ci cu fiecare
Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.*”

Să zicem că, de exemplu, în seara aceasta aş fi
doctor, iar în cabinetul meu ar intra un tânăr care, deşi
arată bine la
exterior, este slăbit. Văzându-l, eu l-aş întreba:

„Ce
probleme ai, băiete?” iar el mi-ar răspunde:

„Doctore,
sunt atât de slăbit încât abia stau pe picioare.”

Desigur,
atunci i-aş pune câteva întrebări ca să-mi dau seama ce are.

„Ce
ai mâncat?”

„Păi,
nu ştiu...”

„Dar
ultima dată ce ai mâncat?”

„Păi,

o jumătate de biscuite, alaltăieri...”

Atunci

i-aș spune: „Tinere, singurul lucru care-ți trebuie, ție, este o masă bună, pentru că ai devenit anemic.”

Vedeți,

aceasta este și problema bisericii. Voi aveți nevoie de o masă bună, evanghelică și asta cam în fiecare zi. Dacă nu faceți aceasta, veți deveni anemici și veți fi tot mai slăbiți.

Însă

dacă veți lua din vitaminele lui Dumnezeu, din Cuvântul Său, acestea vor aduce, cu siguranță, Duhul în voi și vă vor face să vă simțiți îmborsățiți și înnoiți.

În

vremea aceea a avut loc un eveniment important, pentru că a fost un timp de curățire a casei lui Israel. Însă partea rea a fost că prin votul oamenilor și prin ceea ce au ales, au procedat greșit exact ca și astăzi când, dacă un păstor ar părăsi biserica, s-ar ridica imediat comitetul de diaconi și ar vota un altul.

Prin

aceasta, de multe ori se dă jos unul bun și se pune în locul lui unul rău.

Dar

când Dumnezeu trimite pe cineva, acela este omul care trebuie.

Vedeți,

din pricina aceasta întotdeauna când trebuie să vă alegeți păstorul ar trebui să vă rugați și să căutați să aflați care este voia lui Dumnezeu.

Evenimentele

din textul citit în seara aceasta s-au întâmplat în zilele marelui proroc al lui Dumnezeu, Elisei.

O,

Doamne, ce ne-am face dacă n-am avea printre noi oameni ai lui Dumnezeu care să stea în spărtură încercând să mijlocească pentru oameni, și care să aibă destulă răbdare cu ei?

Noi

avem nevoie de bărbați care să le spună oamenilor ce este bine și ce este rău.

O

mulțime din problemele de astăzi se datorează atitudinii

predicatorilor. Eu nu
îi condamn pe frații mei, ci vreau doar să vă spun adevărul.

Astfel,
dacă fiecare predicator ar sta ferm pe Cuvânt și nu ar lăsa
jos nimic, dacă nu
ar face nici un fel de compromisuri, starea bisericii nu ar fi
cea pe care o
vedem astăzi. Dar făcând compromisuri și
organizații, ei au luat locul care i s-ar fi cuvenit Duhului
Sfânt. După cum
știți, Dumnezeu nu a avut niciodată un grup
de oameni la conducerea bisericii Sale, ci întotdeauna
Conducătorul ei a
fost Duhul Sfânt. Aceasta este datoria Lui și este aici pentru
că L-a trimis
Dumnezeu.

El
vă va învăța, vă va călăuzi în tot adevărul și vă va arăta
lucrurile care vor
veni, descoperindu-le. Învățătorul vostru este Duhul Sfânt, nu
seminarele,
oricât de bune ar fi ele; nici biserica, oricât de învățată
este ea.

Problema
este că noi am încercat să Îl înlocuim cu oameni. Desigur. Am
încercat să
introducem în biserică anumite slujbe, diferite de cele
pomenite în Biblie:
apostoli, proroci și așa mai departe. Dumnezeu a așezat în
Biserica Sa darurile
Duhului, dar noi am luat oameni și le-am făcut daruri.

Ilie,
prorocul Domnului, care era un om bătrân, a trebuit să
părăsească pământul de
aceea Dumnezeu i-a zis: „Du-te și unge pe altcineva în locul
tău.”

O,
mie îmi place aceasta, vouă nu?

Dumnezeu
nu a rămas niciodată fără un martor, ci întotdeauna, de la
facerea lumii, a
avut pe cineva pe care a putut să pună degetul și să zică:
„Acesta este
slujitorul Meu.”

Astfel,
când a venit vremea ca Ilie Tișbitul să fie luat, El l-a găsit
pe Elisei arând
pământul. Când l-a văzut, Ilie și-a dat jos mantaua și a
aruncat-o peste el,
așa că Elisei a știut că este chemat să fie următorul proroc
al Domnului.

Privindu-l
pe Elisei, care a dat foc la orice punte care l-ar fi putut
duce înapoi, ne dăm
seama cum trebuie să fie un proroc. El a luat boii și i-a adus
jertfă Domnului,
iar cu uneltele (plugul și jugul) a fiert carnea, arătând că
pentru el toate
lucrurile pământești au luat sfârșit și că s-a predat pe
deplin Domnului.

Așa

s-ar cuveni să procedeze fiecare bărbat și femeie care vin la Hristos: să se predea pe deplin Domnului, să arunce totul în urmă și din clipa aceea să trăiască numai pentru Dumnezeu.

Ce

diferită ar fi biserica dacă bărbații și femeile ar proceda așa.

Voi

credeți în încercări și probe?

Biblia

spune că orice fiu și fiică ai lui Dumnezeu, fără excepție, trebuie să treacă prin încercări care să-i testeze.

Vă

amintiți încercările prin care ați fost trecuți de El? Eu mi le amintesc.

Tatăl

meu credea în „regula de aur”, cum îi plăcea s-o numească. O avea scrisă deasupra ușii și cuprindea cele zece porunci. Lângă ele avea un băț lung care la capăt avea o perie. Oh, dacă micuții Branham făceau ceva rău, imediat li se făcea cunoștință cu „regula de aur”. Tata o lua din cui și zicea: „Vino aici,

băiete! Să știi că mâine o pun pe tine!”

„De
ce nu o faci acum și să scap?”

„Nu,
ci vei aștepta până mâine”. Apoi, după ce mânca de cină,
zicea:

„Billy,
vino aici!”

„Da,
tati.”

Oh,
în momentele acelea îmi doream să scap, dar îmi zicea:

„Billy,
nu ți-a fost rușine să faci lucrul cutare?”

„Ba
da, tati.”

„Ar
trebui să te biciuiesc pentru aceasta.” Și îmi spunea toate
lucrurile acelea.

Când

îl auzeam ce spune, îmi luam micuța pălărie și alergam afară speriat de moarte, căci îmi ziceam: „În seara asta am s-o capăt.”

Și

vă spun, fraților: nu uita niciodată, așa că o căpătam.

Acea

era o școală bună, iar dacă astăzi am mai avea așa ceva, poate nu ar fi atâta delicvență juvenilă.

Nu

demult am vizitat o casă în care se afla o persoană bolnavă. În timp ce mă aflam acolo, a intrat în casă juniorul Oswald și a zis:

„Mami,

de ce nu ai terminat încă mâncarea?”

„Dragul

meu, am fost atât de bolnavă că nu am putut face nimic. Uite, acesta este fratele Branham.”

„Bine,

dar de ce n-ai pregătit cina?”

„Am

fost foarte bolnavă...”

„Aceasta
nu este o scuză!”

„Uite,
acolo este o portocală...”

Băiatul
a luat-o furios și a spus: „Aceasta este tot ce știi să faci?”
după care a
aruncat-o de perete, așa că sucul din ea a sărit peste tot, și
a ieșit afară
trântind ușa.

Când
am văzut aceasta, m-am gândit: „Doamne,
de-aș avea privilegiul să-l „ajut” numai câteva minute, l-aș
ajuta să
gândească altfel data viitoare când va
intra în casă.”

O,
cât de ușor cedăm! Noi, cei de astăzi, suntem prea buni cu
copiii. Acesta este
adevărul. Îi cocoloșim prea mult, însă nu putem trece pe lângă
Biblie, care
spune că dacă părintele cruță nuiava copilul devine un
răsfățat, și așa este.

Fraților,

tata îmi dădea educație cu vergeaua de metal cu care-și încărca pușca. Acum el este în mormânt dar întotdeauna, când mi-l amintesc, mă gândesc la fiecare nua pe care am primit-o și la faptul că nu mi-a dat nici pe jumătate din cât ar fi trebuit. Așa este.

El este tatăl meu și îl iubesc pentru că a încercat să mă îndrepte; pentru că a fost silit să mă îndrepte.

Oh,
și cum vorbiți unii dintre voi despre „analfabeții” din Kentucky! Totuși, ei ar putea să vă dea vouă, orașenilor, lecții de bună purtare. Așa este.

Micuța voastră fiică a venit acasă la miezul nopții, cu fața „mânjită” de machiaj, pe jumătate beată, fumând o țigară și țipând la voi. Păi, lăsați-o să facă așa ceva în fața unei mamei din Kentucky! După ce ar termina mamă-sa cu ea, cu siguranță se va ști cine-i șeful acolo.

Prieteni,
dacă ați proceda și voi așa, în lumea de astăzi nu ar mai fi atât de mulți băieți și fete rele.

Lăsați

pe careva să umble cu acele haine imorale, așa cum umblă copiii voștri, cu acei pantaloni scurți și cu ce mai au pe ei, lăsați-i numai o dată și, oho, veți vedea cum apreciază aceasta acei „analfabeți” din Kentucky! Fata aceea ar fi atât de plină de vânătași că abia și-ar mai putea scoate hainele de pe ea.

Aceasta

ar trebui să facem noi. Desigur.

Predicatorii

aceștia „papă-lapte”, le lasă pe femei să cânte în cor, iar după-amiaza se îmbracă cu acele haine strâmte. Să vă fie rușine pentru că procedați așa, apoi pretindeți că sunteți copiii lui Dumnezeu. Adevărul este că voi nu aveți coloană vertebrală. Așa este, căci dacă ați avea Duhul Sfânt, El v-ar face să vă purtați altfel și să spuneți albului, alb și negrului, negru. Da, domnilor.

Ioan

Botezătorul, care avea Duhul Sfânt, a pășit în fața lui Irod și i-a spus categoric: „Nu-ți este îngăduit s-o ai de nevastă.” (Matei 14.4).

Frate,

așa procedează un om plin de Duhul Sfânt. Astfel, când vede

ceva rău, spune că
este rău. Așa este. Cu siguranță va face așa.

Și

Ilie a fost un astfel de om. Când a știut că Elisei fusese
ales să-i ia locul,
l-a pus la încercare, zicându-i: „*Stai aici că trebuie să merg
în altă
cetate.*” Dar Elisei știa că trebuie
să-l vadă când va pleca, de aceea i-a răspuns: „*Viu este
Domnul și viu este
sufletul tău, că nu te voi părăsi.*” (2 Împărați 2.2b). Astfel,
l-a urmat
până la ultima încercare, când a trecut Iordanul, iar atunci
Ilie l-a întrebat:
„*Ce vrei să fac pentru tine, înainte să fiu răpit?*” Și Elisei
i-a
răspuns: „*Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul
tău.*” (2
Împărați 2.9).

Poate

vi se pare ciudat: duhul unui om venind peste un alt om.

Ilie

i-a spus: „*Greu lucru ceri, dar dacă mă vei vedea când voi fi
răpit de la
tine, așa ți se va întâmpla...*” (v. 10).

Ei

au mers mai departe iar după un timp au apărut niște cai de
foc, care trăgeau
un car de foc. Ilie a urcat în acel car, iar în timp ce se

înălța și-a aruncat
mantaua peste Elisei, care a luat-o și s-a dus la Iordan
posedând o dublă
măsură din duhul lui Ilie.

Ce
tip minunat pentru Biserică!

Isus
a spus; *„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi...”*
(Ioan
14.12).

Odată,
Isus a întrebat: *„Puteți voi să beți paharul pe care am să-l
beau Eu și să
fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu? (Matei
20.22). Și
tot El a adăugat: „Da, este adevărat că veți
putea.”*

Astfel, o
dublă măsură din Duhul Său (o vedeți?), avea să vină peste
Biserică, așa că ea
urma să facă de două ori mai multe lucrări decât a făcut El
când a fost pe
pământ.

Oh, unde este credința Bisericii în seara aceasta?
Ea se teme, s-a retras în carapace și s-a ascuns asemenea unei
broaște
țestoase.

Acum ascultați! Singurul lucru pe care puteți să-l faceți este să ieșiți afară.

Observați. După ce a primit puterea, Elisei a început să facă minuni. Ilie a făcut opt minuni, iar Elisei a făcut 16, pentru că avea o dublă măsură din Duhul.

În timpul acela a murit și împăratul Ahab, pentru că Ilie îi spusese întocmai cum avea să se întâmple. A murit și „fața vopsită”, adică nevastă-sa, care a fost mâncată de câini întocmai cum spusese Cuvântul Domnului.

Ea l-a urât pe acel predicator (pe Ilie), mai mult decât pe oricine altcineva pentru că îi spusese în față toate păcatele. Și pentru că Dumnezeu spusese prin Ilie că Izabela va fi mâncată de câini, lui Iehu nu i-a păsat cât de vopsită îi era fața, nici de faptul că buzele ei erau roșii ca un trandafir, ci a spus: „*Aruncați-o pe fereastră!*” Vedeți, ea nu a putut să-l vrăjească cu ochii ei de Barby pentru că era un bărbat al lui Dumnezeu. A fost aruncată pe fereastră și mâncată de câini chiar acolo, în stradă. Așa este.

Și desigur, pe tronul Israelului a venit Ioram, fiul lui Ahab și al Izabelei, care era la fel ca părinții lui, căci dintr-o asemenea căsnicie nu putea ieși ceva

mai bun.

Noi

știm că atunci când s-a urcat pe tron, Ioram era un credincios de graniță, unul căldicel, unul de jumătate.

Oh,

în seara aceasta sunt atât de mulți ca el în lume!

Ioram

și-a întins „pânzele” și a mers încotro l-a bătut vântul.

Aceasta

este și problema bisericii din timpul acesta: oamenii își întind pânzele spre orice fel de învățătură, umblă înapoi și înainte și nu știu unde să stea și nici ce să facă.

Oh,

iar când vin cele mai mici încercări și suferințe, pe-aici ți-e drumul! Astăzi sunt metodiști, mâine sunt bapțiști, apoi sunt pentecostali, luterani, adventiști de ziua a șaptea și apoi martori ai lui Iehova.

Vedeți?

Ei nu știu unde să stea, de aceea sunt aruncați înapoi și înainte: niște credincioși de graniță. Își iau scrisoarea de recomandare și

merg de la o
biserică la alta. La ce vă folosește aceasta? Mai bine s-o
aveți în ceruri,
căci acolo va fi recunoscută.

Priviți

un predicator sau un credincios căldicel: multe zile el este
la fel, este cu
mulțimea și procedează la fel ca ceilalți, iar apoi își face
cale înapoi la
biserică.

Cu

câtva timp în urmă, a venit la mine un tânăr și
mi-a spus: „Predicatorule, eu nu sunt creștin pentru că mă
rușinez să
recunosc aceasta.”

„Păi,

dacă ți-e rușine să admiți aceasta, mai este o șansă pentru
tine.”

„Aseară

am fost împreună cu o fată și un băiat, iar ea era atât de
beată încât nu putea
sta în picioare. Ne-am plimbat puțin cu ea, apoi i-am dat să
bea apă sărată să
vomite pentru că a doua zi trebuia să fie trează ca să poată
merge la biserică.
Desigur, după adunare vor lua o altă sticlă și vor bea din
nou, urmând același
drum.”

Vedeți?

Tânăra aceasta cânta în cor dar cea de la școala duminicală nu este cu nimic mai bună decât ea.

Nu-i

de mirare că există atâția necredincioși și sceptici, atâția credincioși pe jumătate și prefăcuți.

Biserica

are nevoie de o trezire trimisă de Duhul Sfânt, în care predicatorii să meargă la amvon și să le spună lucrurilor pe nume. Așa este.

Este

nevoie ca mânia sfântă a lui Dumnezeu să curgă jos printr-o predicare de modă

veche, arzătoare ca focul și plină de pietre.

Este foarte rău că au renunțat la o asemenea predicare și că au devenit

niște papă-lapte, dar adevărul este că după ce este părăsit de Duhul Sfânt,

omul nu știe altceva mai bun. Din cauza aceasta, ceea ce ne trebuie este o

reîntoarcere a Duhului Sfânt. Da, domnilor. Nu ne mai trebuie credincioși de

graniță.

Mai

demult, în orașul nostru era o tânără domnișoară care mergea la biserică. Avea

părul lung, netezit pe spate, iar fața îi strălucea ca o

portocală, dar era o creștină adevărată, născută din nou.

Ea

avea o prietenă, o modernistă care într-o zi i-a spus:

„Louis, știi ceva? Tu ai fi o fată foarte frumoasă dacă ai folosi câte puțin din cremele acestea și ai îmbrăca tipul acesta de haine.”

„Bine,

dar eu port numai ceea ce vreau să port!” i-a răspuns tânăra. Amin. I-a zis-o!

Prietena

ei a continuat: „Problema este că predicatorul acela al vostru, Billy, ar trebui internat într-un spital de boli nervoase.”

„Dacă

ați poseda și voi ceea ce avem noi, nu ați mai privi lucrurile în felul acesta.”

I-a zis-o! Vedeți? Și aceasta era o învățătoare de școală duminicală.

Domnul

Perkins, un bun prieten al meu, se ocupa cu îmbălsămarile la capela Coot, din

Jeffersonville. Și iată că într-o zi

i-au adus-o și pe tânăra aceea modernă care murise din nu se

știe ce motive. De
fapt, luase o boală venerică.

Familia

ei nu a recunoscut niciodată aceasta, pentru că era o rușine,
dar acesta este
adevărul.

Când

era pe moarte, tânăra l-a chemat pe păstorul bisericii și
corul ca să cânte
imnuri pentru ea. Și în timp ce ei cântau a venit moartea după
ea.

Prietene,

dacă există un timp când ai vrea să fii împăcat cu adevărat cu
Dumnezeu, atunci
acela este când vine moartea.

Oh,

și când umbra morții s-a așezat peste acea tânără, ea a
început să strige:

„Sunt
pierdută!”

Păstorul

a alergat la ea și i-a zis: „Liniștește-te! Nu te purta așa
căci știi bine că
ești salvată.”

„Nu
este adevărat! Sunt pierdută!”

Predicatorul
l-a chemat pe doctor, iar acesta i-a făcut o injecție.

„Înșelătorule”,
i-a spus ea, „sunt pierdută și voi merge în iad, iar aceasta
mi se întâmplă
numai din cauza ta!” După ce a spus aceste cuvinte, a adăugat:
„Trimiteți cât
se poate de repede după micuța Mahoney și aduceți-o aici să se
roage pentru
mine...” dar nu au găsit-o la timp căci tânăra a murit.

Și
vorbind despre ea, domnul Perkins mi-a zis:

„Billy,
în timp ce pompam lichid în ea am observat că începuse deja să
miroasă. Corpul
ei reținea prea mult lichid, de aceea a trebuit s-o deschidem
ca să vedem ce se
întâmplă: era plină de găuri pe care le făcuse boala venerică
ce o mâncase de
vie.”

O,
Doamne! Și toată această mare rușine a venit pentru că fusese
învățată că nu
este nimic greșit în faptul că mergea la dans și făcea toate
acele prostii pe

care le fac tinerii de astăzi, și care duc la o viață decăzută și păcătoasă.

Vinovatul

pentru ceea ce i se întâmplase acestei tinere, și nu doar ei, era predicatorul, iar ea l-a scuipat în față în ziua morții. Ce va face ea când va trebui să stea în prezența lui Dumnezeu și să dea socoteală pentru tot ce a făcut?

Dar

predicatorul? Dumnezeu va cere sufletul acelei fete din mâinile lui. Acesta este adevărul.

O,
fraților, ceea ce ne trebuie nouă în biserica de astăzi este o trezire. O trezire din somn. Scuturați-vă și dați-vă seama de ziua în care trăim!

Felul

în care a trecut din viață acea tânără este o mare avertizare în Jeffersonville, deși ei au încercat să mușamalizeze totul.

Ioram

era asemenea aceluia predicator: un predicator de graniță care spune: „Dacă oamenii vor să facă lucrul cutare, este în ordine, și la fel dacă vor să îl

facă pe celălalt.”

Vedeți?

Și cu toate acestea pretinde că este un credincios; un creștin.

Moabul

s-a ridicat împotriva Israelului, așa că Ioram a cerut ajutor de la împăratul lui Iuda, Iosafat, care era un om drept.

Aici

aș vrea să observați cât este de ușor ca, prin influență, un om să-l convingă pe un creștin să intre într-o companie greșită, uneori făcând-o din milă:

„Ei

bine, voi merge în sala de dans dar nu voi dansa decât cu Suzie pentru că este o fată bună și poate voi reuși s-o câștig pentru Domnul.”

Nu

o vei câștiga niciodată în felul acesta. Nu, nu. Arată-ți culoarea și nu cobori pe un teren greșit.

Vedeți,

aceasta este problema bisericii pentecostale în seara aceasta. Ei au ajuns pe un teren greșit. Înainte se obișnuia să fie numite anumite

lucruri care erau greșite, dar acum nu mai este greșit nimic; ei le fac oricum pe toate.

Aceasta

arată că ați ajuns pe un teren greșit și că v-ați însoțit cu o mulțime nepotrivită. Voi știți proverbul: „Spune-mi cu cine te însoțești și îți spun cine ești.” Lăsați-mă să intru în casa voastră, să văd ce aveți pe masă, să văd cum vă este însemnată Biblia, ce fel de muzică ascultați la radio, ce fel de tablouri aveți în casă și atunci am să vă spun din ce sunteți făcuți. Da, domnilor.

Acelea

sunt lucrurile cu care se hrănește sufletul vostru. În ce privește mărturia voastră, roadele pe care le aduceți dovedesc ce sunteți. Așa este.

O, adevărul este că sufletul vostru se hrănește cu ceva, iar caracteristicile pe care le poartă se văd în afară. Acesta-i motivul pentru care Isus a spus: „După roade îi veți cunoaște.” (Matei 7.20).

Voi

i-ați înșelat pe mulți prin faptul că ați spus: „Eu am Duhul Sfânt pentru că vorbesc în limbi,” dar dacă viața voastră nu se potrivește cu

El, nu Îl aveți
sau dacă vreți, îl aveți pe diavolul sau firea. Când spun
aceasta mă refer la
poporul penticostal.

Voi,
baptiștii și prezbiterienii, spuneți că trebuie să strigați
puțin. Sigur, așa
este, dar vă spun ceva: poate ați plâns cu lacrimi de crocodil
și ați gemut pe
bancă, dar aceasta nu înseamnă că sunteți salvați, pentru că
viața voastră
dovedește ce sunteți.

Ați
auzit vreodată o capră behăind? Capra și oaia behăiesc aproape
la fel. Eu am
auzit capre behăind și le-am văzut purtându-se ca o oaie, de
aceea este nevoie
de un păstor adevărat ca să facă diferența între ele.

Când
behăiește o capră sună exact ca și când o face o oaie, dar
păstorul adevărat îi
poate deosebi glasul. Așa este.

Și
noi am văzut că Iosafat a trebuit să îngenuncheze și să se
roage mai întâi.

Soră,
înainte ca să-ți tai părul, te-ai pus pe genunchi să vezi ce

zice Dumnezeu

despre aceasta? Înainte să îmbraci acele haine rușinoase și păcătoase, te-ai

pus jos să te rogi, să-L întrebi ce părere are despre asta?

Nu te-a osândit pentru aceasta? Dacă nu, mă

tem că nici nu L-ai întrebat ci, în mintea ta ai fost hotărâtă să faci acel

lucru și l-ai făcut fără să te mai rogi. Așa este.

Dar

așa cum am spus și aseară, vrei să-L lași pe Dumnezeu să ia jos de pe tine

toate acele lucruri, toate drepturile tale?

Poate

spui: „Dar acestea sunt drepturile mele. Sunt american și fac ce vreau.”

Așa

este, dar vrei să renunți la ele pentru Împărăția lui Dumnezeu? Dacă ești un

miel vei renunța, dar dacă ești o capră nu vei putea face aceasta. Deci acolo

sunteți.

Prin

urmare, este posibil să behăiești ca o oaie și să plângi ca ea. Poți mânca

aceeași iarbă pe care o mănâncă oaia și totuși să fii o capră.

Nu

demult am văzut un păstor care avea pe aceeași pășune oi,

capre, măgari și
cămile.

Privindu-l

m-am gândit: „De fapt ce înseamnă un păstor?” după care l-am
întrebat pe
însoțitorul meu ce părere are despre aceasta, iar el mi-a
răspuns:

„Bărbatul

acela este crescător de vite. El este la fel ca și acei cow-
boy din America.”

„Bine,

dar păstorește și oi și capre și alte animale?”

„Desigur.”

„Oh,

înțeleg.”

„Frate

Branham, dar când vine noaptea, toate celelalte animale, în
afară de oi, sunt
lăsate pe câmp. Oile sunt luate și duse în staul, iar păstorul
se așează în ușă
și veghează ca nimic să nu le tulbure liniștea.”

Voi

puteți sta în aceeași biserică, să

strigați și să vă bucurați de aceeași Evanghelie, dar dacă natura voastră nu este liniștită, nu veți fi cunoscuți niciodată ca oaie.

Așa este. Cuvântul trebuie să fie în inima voastră, nu în cap.

Poate zici: „Aș putea face cutare lucru, dar mai bine renunț pentru că biserica nu este de acord cu el.”

Nu are nici o importanță ce spune biserica, ci contează ceea ce spune Dumnezeu și conștiința ta; ce spune Duhul Sfânt în tine.

Cuvântul spune: *„Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.”* (1 Ioan 2.15).

Prin urmare, nu mai fiți credincioși de graniță, ci ieșiți ori pe o parte, ori pe cealaltă și lăsați culorile voastre să strălucească.

Acum vreau să observați ceva.

Iosafat

s-a încurcat și s-a unit cu acea mulțime, pentru că ei i-au zis:

„Nu
vrei să vii cu noi? Nu vrei să te alături bisericii noastre?”

„Păi,
mă gândesc că nu este nici o problemă dacă mă asociez cu voi.
Cred că este în
ordine, pentru că m-am simțit cam izolat acolo sus, dar dacă
mă voi alătura
asociației voastre mă voi simți mai bine. Dacă aș face aceasta
aș avea părtășie
cu Israel acolo jos și...”

Uneori,
voi greșiți făcând aceasta. Nu am zis nimic împotriva
asocierii, însă stați
doar în felul în care sunteți cu Dumnezeu.

După
un timp împăratul lui Israel i-a zis lui Iosafat: „Nu vrei să
mergi cu mine la
luptă?”

„Ba
da, căci doar suntem cu toții credincioși.”

Vedeți,
el a vrut să fie sociabil.

Exact

după asta privește lumea de astăzi: după persoane sociabile, dar Dumnezeu vrea să fiți separați.

Nu

demult, am auzit de o biserică din partea de nord a Indianei, care și-a ales păstorul. Aproape 100% au votat un tip din cauză că era foarte prezentabil.

Eu

am întrebat-o pe o bunicuță: „Tu cum ai votat?”

„L-am

văzut când a intrat pentru prima dată în biserică și când i s-a dat Biblia să vorbească din Cuvânt. Atunci mi-am zis că e un tânăr tare chipeș.”

„Dar

asta nu este totul, soră. Problema este ce predică el. Cu ce se hrănește? Se hrănește cu Cuvântul descoperit sau vorbește despre trandafiri și flori; despre cine va fi următorul președinte; de vreun meci de baseball sau de vreo petrecere? Vorbește despre toate acestea sau predică Cuvântul lui Dumnezeu și stă pe El?”

Vedeți,

domnilor?

Am

întrebat-o și pe o tânără: „Tu ce zici despre asta?” dar ea s-a scuzat și a plecat.

Necazul

este că atunci când trebuie să facă o alegere, oamenii privesc la ceea ce văd.

Odată

a trebuit să fie făcută și în Israel o alegere: cine va lua locul lui Saul pe tron. Astfel, prorocul Samuel și-a luat cornul cu untdelemn și s-a dus acasă la Isai ca să-l ungi împărat pe unul din fiii lui.

Domnul

i-a zis: „Să-l ungi doar pe cel pe care ți-l voi arăta Eu.”

Când

a intrat cel mai mare dintre băieții lui Isai, Samuel s-a gândit: „Negrești unsul Domnului stă chiar în fața mea. Vai, nu i-ar sta bine la amvon cu hainele acelea care-i vin așa de bine?”

Asta

vrea și biserica de astăzi. Iată! Penticostalii sunt plini de așa zisa

„Evanghelie” de Hollywood.

Nu

demult, în Louisville, Kentucky, au venit niște oameni, așa că m-am dus și eu la adunarea lor să mă hrănesc puțin. Când am ajuns acolo, pe platformă era o femeie cu niște cercei mari, care-i atârnau în jos, îmbrăcată cu niște haine ce păreau turnate pe ea. Alerga în sus și-n jos și striga: „Aleluia! Cine va da alți 50?”

Nu

mai auzisem niciodată așa ceva. Muzica din sală părea a fi rock sau boogie-woogie. Acea își are locul ei, dar în nici un caz pe platformă. Amin.

Să

nu credeți că dacă sunteți pentecostali, Dumnezeu este obligat să vă ia în ziua aceea, căci n-o va face. Nu, nu, pentru că dacă dorești aceasta trebuie să ai Duhul Sfânt. Așa este.

Observați.

Iosafat s-a unit și s-a asociat cu necredincioșii, care l-au luat cu ei și l-au dus în pustie, iar după șapte zile nu au mai avut apă. Vedeți? Rezerva lor de apă se terminase, iar voi știți că atunci când se termină apa lucrurile încep

să meargă rău. Știați aceasta?

Dacă,
de exemplu, nu vă plătiți factura de apă, ei vin și vă închid
robinetul așa
că vă veți usca în jurul casei.

Aceasta
este problema și cu oamenii lui Dumnezeu de astăzi: nu au
plătit prețul iar
Dumnezeu le-a tăiat apa. Asta-i tot.

Puteți
merge în orice deșert vreți. Acesta este motivul pentru care
unii din membrii
bisericii Evangheliei depline și alții, nu cred în vindecarea
divină. Ce s-a
întâmpnat? Li s-a tăiat apa. Desigur.

Tu
spui: „Ai Evangheliei depline?” Da.

În
ceea ce privește vindecarea divină, cel mai rău m-a tratat un
pastor
penticostal.

L-am
întrebat dacă pot împrumuta de la el câteva scaune. Țineam o
adunare mare în
oraș dar din cauză că eram sponsorizat de o anumită biserică,

mi-au zis:

„Dacă
cineva spune că crede în vindecarea divină, nu îl voi lăsa să
stea nici măcar
pe aceste scaune.”

Aceasta
o spunea un penticostal. Da, acestea sunt cele mai mari arme
cu care se trage
astăzi. După ce a spus aceste cuvinte, n-a vrut să mă lase să
iau nici un
scaun, așa că oamenii au fost nevoiți să stea în picioare.

Acum
observați. Din cauza lipsei apei orice plantă din deșert are
spini sau țepi.
Chiar dacă este o frunzuliță neînsemnată, nu vă lăsați
păcăliți pentru că are
țepi.

Vedeți,
acolo unde nu este apă apar țepii, dar dacă aceeași plantă
ajunge într-un loc
cu apă devine maleabilă și țepii îi dispar.

Aceeași
este problema și cu biserica. Din cauza
aceasta este atâta zarvă: „Eu sunt unitarian!” „Eu sunt de la
Adunarea lui
Dumnezeu!”, „Eu sunt de la Biserica lui Dumnezeu!”, „Noi
suntem de la cutare,

iar cei din biserica cealaltă sunt niște ulii.” „O, noi credem așa și așa.” „
O, noi credem în libertatea femeii.”

O,
vai, ce-i cu voi? Toate acestea dovedesc că rezerva voastră de apă s-a
terminat. Așa este. Acesta-i adevărul.

Deci
am văzut că ei au rămas fără apă, iar când rămâi fără apă ești
fără viață.
Astfel, au discutat între ei și au zis: „Ce să facem? Haideți
să începem o
adunare de rugăciune.”

Vedeți,
ei ar fi trebuit să se roage înainte de a porni la drum.
Totuși, când au ajuns
în necaz s-au gândit să-L întrebe pe Domnul, iar unul din
slujitori a zis:

„Știți ceva? Noi îl avem aici pe Elisei, fiul lui
Șafat, care turna apă pe mâinile lui Ilie.”
(2 Împărați 3.11).

Cu
alte cuvinte, rugăciunea aceluia om era bună pentru că avea
legătură cu un
proroc adevărat.

Vedeți,
păsările de același penaj zboară împreună.

Cum
poți aștepta ca cineva să te creadă când umbli împrejur și te
porți cum te
porți, apoi vii înăuntru și te numești creștin?

Nu-i
de mirare că nu vă cheamă nimeni să vă rugați. Vedeți? Așa
este. Și aceasta pentru
că păsările de același penaj zboară împreună.

Ei
ziceau: „Bărbatul acesta a turnat apă pe mâinile lui Ilie
Tișbitul, deci
trebuie să fie ceva cu el.”

Imediat,
Iosafat, care era un om duhovnicesc, s-a gândit că trebuie să-
l vadă pe proroc.

Vedeți,
dacă un copil adevărat al lui Dumnezeu dă vreodată de necaz,
primul lucru pe
care îl face este să se întoarcă la Dumnezeu.

Astfel,
Iosafat a spus: „Să mergem repede la el!”
S-au dus, iar când au ajuns acolo Elisei citea Scripturile,
probabil.

Când

i-a văzut, prorocul a răbufnit într-o ieșire de mânie sfântă.
Desigur, putea
face și el aceasta din când în când. S-a uitat la Ioram,
împăratul lui
Israel, și i-a zis: „*Ce am eu a face
cu tine? Du-te la prorocii tatălui tău și la prorocii mamei
tale!*” (v. 13).
„*De ce vii la mine?*”

Păi, nu era prea primitor, nu-i așa?

„De
ce nu te duci la dumnezeii tăi păgâni? De ce să vii la mine?”

Era

posibil ca un proroc, un slujitor al Domnului, care avea dublă
măsură din Duhul
Sfânt peste el, să vorbească așa? „*De ce nu te duci la
prorocii tatălui tău
și la prorocii mamei tale?*”

Și

ascultați ce a spus în continuare: „*Viu este Domnul oștirilor,
al cărui
slujitor sunt, că dacă n-aș avea în vedere pe Iosafat,
împăratul lui Iuda, pe
tine nu te-aș băga deloc în seamă, și nici nu m-aș uita la
tine.*” (v. 14).

Mai

vorbiți de provocat tulburări?

Eu

cred că și în seara aceasta este la fel. Sunt convins că America ar fi explodat deja demult, că ar fi scufundată și terminată dacă Dumnezeu nu ar fi avut respect pentru adunările adevăraților creștini, din America, ce se roagă și stau împreună. Amin.

Elisei

spunea: *„Dacă nu aș avea respect față de acest bărbat neprihănit, la tine nici nu m-aș uita!”*

Deci el s-a tulburat.

Prieteni,

nu este potrivit să faceți o lucrare pentru Domnul când sunteți tulburați și iritați.

Știți

ce a spus el? *„Aduceți-mi un cântăreț cu arfa.”* (v. 15).

Voi,

care nu sunteți de acord cu muzica în biserică, ce ziceți de aceasta?

Da,

Elisei a spus: *„Aduceți-mi un cântăreț cu arfa. Astăzi sunt tulburat, iar mânia*

mea sfântă a răbufnit afară din cauza acestui predicator de graniță (Ioram), care i-a condus pe copiii mei afară. O, cum aş vrea să mă ocup puțin de el!”

Apoi

a continuat: „Trebuie să primesc o vedenie, așa că aduceți-mi un cântăreț.”

Și

ei s-au dus și i-au adus toată muzica.

Au pus să se cânte niște imnuri adevărate, iar când acele cântări au

ajuns în Sion; când copiii au început să cânte din inimă s-a întâmplat ceva:

Duhul Domnului a venit peste proroc.

Prieteni,

dacă niște cântări vechi și sfinte și o pocăință adevărată L-au adus atunci pe

Duhul Sfânt peste proroc, înseamnă că și astăzi este la fel.

Ei

doreau să vadă cum pot ieși din situația în care se aflau, iar singura

posibilitate era printr-o trezire. Acolo erau niște păcătoși care se pocăiau,

muzica și prorocul care a primit o vedenie.

Fraților,

singura posibilitate de a vedea calea afară este o trezire duhovnicească de

modă veche în care laudele spre Dumnezeu să răsună dintr-o inimă sinceră și predată.

Atunci

începeți să vedeți lucruri pe care vi le descoperă Dumnezeu și vă veți mira că niște creștini adevărați stau și se roagă cu voi.

Ce

trezire! Și Elisei a intrat în Duhul.

Motivul

pentru care oamenii dansează este că intră în duhul dansului. Voi nu puteți să vă jucați cu mingea dacă nu intrați în duhul aceluia joc.

Tot

așa, noi nu vom putea avea o trezire în Shreveport sau în altă parte, dacă biserica nu intră în duhul trezirii.

Ascultați-mă!

Dumnezeu poate veni să facă minuni; poate arăta semne; își poate întinde brațul să vindece bolnavii; predicatorul poate predica Evanghelia cât de tare poate, dar acolo nu va fi nici o trezire până când biserica nu intră în duhul trezirii.

S-au
făcut zeci de mii de mari semne și minuni. Totuși, unii din
marii evangheliști
stau la linia de graniță, în timp ce puțini se întorc la
Dumnezeu și primesc
Duhul Sfânt.

Unul
din cei mai cunoscuți bărbați de pe tărâmul misionar, din
America, a venit într-o
zi în Indianapolis, unde eram și eu, și a primit botezul
Duhului Sfânt. Da,
domnilor.

O,
Doamne! Națiunile se destramă în timp ce Israelul se trezește:
semnele pe care
le-a spus Biblia și care dovedesc că suntem la sfârșitul
timpului sunt aici;
dar este o Lumină în care puteți pași, dacă vreți.

Un
alt bărbat a venit la mine și mi-a zis: „Frate Branham, am
venit la tine pentru
că mi te-a recomandat un bărbat renumit”, după care mi-a spus
că se numește
Mpres Reedhead și că Duhul Sfânt a venit peste el și i-a
schimbat întreaga
viață, iar acum predică Evanghelia afară.

Imediat
după ce s-a întâmplat aceasta, a venit un alt bărbat vestit,
pentru o

confruntare. El a făcut o remarcă nepotrivită, de aceea i-am răspuns: „Mie nu-mi pasă ce spune politica bisericii pentru că doresc un singur lucru: pe Dumnezeu.” Amin.

Penticostalilor,
ați face bine să îmbrăcați armura și să luați scutul, pentru că dacă nu vegheați, bapțiștii, prezbiterienii și toți ceilalți vor trece pe lângă voi, și aceasta pentru că *„Dumnezeu este în stare să facă din pietrele acestea copii ai lui Avraam,”* cum spune Biblia.

Să nu vă gândiți niciodată că aparțineți de Adunarea lui Dumnezeu căci dacă credeți că veți trece din pricina aceasta, vă înșelați.

Dumnezeu a făcut o cale, iar voi trebuie să mergeți pe ea căci, dacă refuzați s-o faceți, El Se va întoarce de la voi și o va da altuia. Acesta este adevărul.

El face chiar acum lucrări mărețe. Amin.

Elisei a spus: „Am primit o vedenie în care am văzut calea de ieșire, de aceea știu ce

este de făcut.”

Și

eu vă spun, fraților: Bisericii de astăzi îi lipsește descoperirea, căci dacă ar avea-o s-ar ține mai multe rugăciuni și ar fi mai duhovnicească decât este.

Dacă

este o descoperire, dacă cineva poate vedea vedenia, vede venirea Domnului, vede lucrurile prin care trecem și care nu au fost vestite mai dinainte de Dumnezeu pentru timpul din urmă, în care trăim.

Necazul

este că în loc să citim Biblia, noi citim povești de dragoste; în loc să ascultăm Cuvântul, ascultăm alte lucruri. Acesta este adevărul.

Fraților,

ar trebui să fim cititori ai Bibliei lui Dumnezeu, iar genunchii noștri ar trebui să se plece constant în rugăciune, ca El să ne ajute și să trezească sufletul nostru încât să strige ca niciodată către Domnul. Și cu toate acestea, nu o facem.

Acum observați. Elisei a spus că a văzut cum vor putea izbuti, așa că le-a zis: „Primul lucru pe care vreau să-

l faceți este să
mergeți afară și să umpleți valea de gropi.
Săpați cât puteți de multe, căci „Așa vorbește Domnul: Nu veți
vedea
vânt și nu veți vedea ploaie, dar totuși valea aceasta se va
umple de apă, și
veți bea, voi, turmele voastre și vitele voastre.” (2 Împărați
3.17).

Ce
a văzut Elisei? O vedenie cu Stânca duhovnicească pe care a
lovit-o Moise în
pustie.

El
a vorbit acelei Stânci, iar acum era gata să toarne apă de
îndată că gropile
aveau să fie săpate și pregătite pentru umplere.

Și
eu vă spun, fraților: aceeași Stâncă lovită este în seara
aceasta aici și va
turna afară o trezire de modă veche a Duhului Sfânt, care va
„mătura” tot
Shreveport-ul, desigur, cu condiția ca voi să puneți deoparte
toate piedicile
și să mergeți să săpați.

Dacă
vreți să săpați, scoateți sticlele cu bere și aruncați-le din
frigidere, apoi
faceți o cale pentru Duhul Sfânt.

De

fiecare dată când găsiți un lucru al lumii, aruncați-l afară pentru că, cu cât veți săpa mai adânc, veți avea mai multă apă. El va turna atât de mult încât tot ce trebuie să faceți este să săpați gropile în care se va aduna.

Indiferent

cât de mult se predică sau câte vindecări se fac, lucrul cel mai important este să pregătim locul pentru apă; să săpăm gropile.

Asta

trebuie să facem în seara aceasta: să facem cale liberă Duhului Sfânt ca să poată fi turnat jos.

Fraților,

faceți aceasta în casa voastră; faceți-o în biserica voastră; faceți-o cu voi înșivă.

Dați totul la o parte și pregătiți-vă căci, dacă veți fi gata, va fi o

revărsare. Dar dacă nu vă veți pregăti, să știți că nu o veți vedea niciodată.

Cu alte cuvinte, totul depinde de biserică.

Puneți

deoparte orice păcat care vă ia în stăpânire atât de ușor.

Voi

spuneți: „Frate Branham, dar nu fac nimic.” Poate tocmai aici

este problema,
căci este un păcat mai mare atunci când trebuie să faceți ceva
și nu faceți.
Acest lucru îl citim în Iacov 4.17: „Deci, cine știe să facă
bine și nu îl
face, săvârșește un păcat.” Voi trebuie să vă pregătiți. Cel
mai rău lucru
pe care-l puteți face este să stați degeaba și să nu faceți
nimic.

Sudiștilor,
vă amintiți istoria voastră? Când Grand stătea peste râu... El
avea un băiat care
făcea de pază, iar rebelii erau peste râu. Și fiind prins
probabil de dorul
iubitei lui, și-a părăsit postul și s-a dus să culeagă niște
viorele.

El
nu a vrut să facă nimic rău dar, chiar în timpul cât a fost
dus, un spion
dușman a trecut în liniile lor și a văzut că armata
generalului Grant era de
2-3 ori mai mică decât a lor.

Și
ce s-a întâmplat? Băiatul s-a întors în post fără să știe ce
se întâmplase
între timp, dar spionul fusese deja acolo.

Apoi
au pornit la asalt pe partea cealaltă a râului, dar au fost
respinși, iar o oră

mai târziu băiatul acela a fost împușcat...

Desigur,

el nu putea fi acuzat pentru că a mers să culeagă viorele; nu putea fi acuzat pentru ceea ce a făcut, ci pentru ceea ce nu făcuse și anume, pentru că nu stătuse la postul lui de veghe așa cum ar fi trebuit. Prin aceasta, întregul plan de luptă a fost zădărnicit de dușman.

Aceeași

răspundere este în seara aceasta pe umerii tabernacolului din locul acesta, precum și pe al celorlalte biserici din Shreveport, Louisiana.

Nu

uitați că Dumnezeu este aici și ia cu asalt pozițiile vrăjmașului! Nu ceea ce faceți, ci ceea ce nu faceți este greșit. Haideți să facem ceva pentru aceasta; haideți să săpăm cu toată inima ca, atunci când va veni ziua judecății, să putem spune: „Dumnezeule, Tu știi că am făcut totul cât se putea de bine!”
Amin.

Când

știm ce putem face, aceasta este tot ce așteaptă El de la noi.

Observați.

Oamenii au început să sape și, scoțând afară toate acele

lucruri, au făcut o
mulțime de gropi mari.

În
dimineața următoare, la răsăritul soarelui, vrăjmașii au
privit în vale și iată
că sub strălucirea razelor lui toată apa aceea din gropi părea
a fi sânge.

Biblia spune că atunci vrăjmașii s-au dus împotriva
Israelului, dar acesta s-a
ridicat și i-a biruit. Le-au sfărâmat cetățile, au aruncat cu
pietre în toate
ogoarele lor, au astupat toate izvoarele de apă și au tăiat
toți copacii buni.
Ei au avut o adevărată trezire de modă veche.

Vedeți?

Când se ajunge într-un loc în care poporul lui Dumnezeu aruncă
tot ce nu este
bine, are dreptul la o trezire cu rugăciuni și cu toate
celelalte lucruri și
caută fața lui Dumnezeu stând toată noaptea în rugăciune, etc.

Oh,

și eu vă spun: atunci vom astupa gura oricărui critic; vom
doborî orice lucru
formal, astfel încât toți vor trebui să recunoască și să știe
că Dumnezeu este
în tabără.

Prieteni,

noi nu vom putea face aceasta până nu vom ajunge la acel
lucru. Nu putem.

Acesta

este felul prin care putem avea o trezire, căci: „Așa vorbește Domnul”, a

spus Elisei, care vorbea în Numele Domnului, „săpați gropi!”

Aseară, când am venit aici, m-am întâlnit cu Domnul

în camera mea și El mi-a dat o vedenie asemenea celor pe care le am aici, pe

platformă sau în alte locuri, și mi-a zis: „Iată care este problema bisericii: oamenii

au devenit prea egoiști!”

Biserica

Dumnezeului celui viu are atât de multe diferențe în ea și atât de multe

neînțelegeri încât L-a întristat pe Duhul Sfânt din mijlocul ei.

Frate

și soră, câtă vreme nu ne putem smeri, încât fiecare să devenim un miel astfel

ca Porumbelul să se poată așeza peste noi, să aducă pace, bucurie, mulțumire și

o dorință arzătoare de a-i vedea și pe ceilalți salvați și întorși la Dumnezeu,

înseamnă că ne luptăm cu morile de vânt. Acesta este adevărul.

Domnul

Isus a stat aseară aici, pe platformă, și i-a dovedit fiecărei persoane

prezente că a înviat din morți și că, fără nici o umbră de îndoială, este viu.

În

seara aceasta sunt doar cu două sau trei sute de oameni mai mulți ca aseară. Ce se întâmplă?

Fără

nici o umbră de îndoială sfârșitul timpului este aproape.

Aceleași

lucruri pe care le vedem aici se întâmplă și în Canada, Elveția, Africa, etc.

Dacă

în seara aceasta au 20.000 sau 30.000 de oameni care vin la Hristos, mâine seară vor fi dublu.

Ce

dovedește aceasta? Că Duhul Sfânt a plecat de la noi și s-a dus peste ocean ca să caute mielușei în care să locuiască.

Da,

exact aceasta se întâmplă. O, ce timp! Ce tragic este să vezi că, cu cât biserica predică mai mult, cu cât sfinții strigă și insistă mai mult, se pare că națiunile se îndepărtează tot mai tare de Dumnezeu. Nu-i de mirare că avioanele se prăbușesc și că vapoarele se scufundă.

Biblia

spune că vor fi vremuri de strâmtoare, în care o națiune se va ridica împotriva alteia; când se vor vedea semne mari, farfurii zburătoare, arătări în cer și pe pământ, etc. Dar Biblia va fi propovăduită pretutindeni, pentru că El a spus:

*„Iată,
vin zile, zice Domnul, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine,
nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea Cuvântului Domnului.”* (Amos 6.11).

O
foamete... O, în ce zi trăim! S-ar cuveni să ne pregătim și să fim gata.

Voi
ziceți: „Acum cui îi vorbești, frate Branham? Mie?”

Da,
ție. Dacă nu ești salvat; dacă încă nu L-ai primit pe Hristos și nu știi ce înseamnă să fii umplut cu Duhul Sfânt, atunci ție îți vorbesc.

Dacă
ești un creștin născut din nou, care s-a rugat și a făcut tot ce a putut,
amintește-ți că poți spune: „Aleluia!” la toate acestea.

Într-o seară condamnam păcatul într-o predică foarte aspră. L-am „pieptănat” și pe o parte și pe cealaltă, încât la un moment dat m-am întrebat dacă oamenii vor mai veni înapoi.

Mă gândeam: „Cu siguranță am atins totul, de aceea în ziua când Dumnezeu mă va întâlni acolo, va putea spune că le-am arătat tot Adevărul.”

Când am plecat, a venit la mine o doamnă cam îndrăzneată și mi-a zis: „Ei bine, predicatorule, în seara aceasta nu m-a atins nici măcar un singur lucru din cele pe care le-ai amintit.”

Când am auzit ce spune, mi-am zis: „Desigur, doamna aceasta este într-o stare foarte bună.” După care i-am spus: „Lăudat să fie Domnul. Mă bucur să aud aceasta.”

Puțin mai încolo stăteau câteva doamne mai în vârstă, așa că le-am întrebat: „O cunoașteți?”

„Sigur că da”, au răspuns ele. „Este cea mai cunoscută bârfitoare din

oraș.”

O,
vai! În predica mea din seara aceea eu nu spuseseam nimic
despre bârfă.

Fraților,
puneți deoparte orice păcat, fie el cât de mic! Dacă eu nu l-
am lovit în seara
aceasta, să-l lovească Duhul Sfânt, atât în inima voastră, cât
și în a mea.

Poate
este necredința; poate este îndoiala; poate este scepticismul.
Dacă este așa,
fie ca Dumnezeu să se așeze în inima voastră, căci atunci vom
avea o trezire de
modă veche.

Fie
ca Domnul să ne dea aceasta în timp ce ne plecăm capetele.

Aș
vrea ca sora de la pian să vină și să ne dea un ton, în timp
ce voi face
chemarea la altar..... .. Tată ceresc, eu am
condamnat păcatul în
toate felurile lui de manifestare. Am spus tot ce mi-a venit
în gând.

Poate

că cineva s-a supărat pe mine, dar știu că în ziua judecății voi putea dovedi
că sunt nevinovat, pentru că am predicat Cuvântul Tău așa cum mi l-ai dat.

Fără

îndoială, aici stau oameni cumsecade, care se roagă și sunt plini de Duhul
Sfânt, care nu au nici o osândire în inimile lor și care trăiesc în curăție
înaintea Domnului. Eu știu că dacă vor fi chemați de Domnul, ei vor fi gata să
meargă, dar partea mea este să predic Evanghelia și să le arăt celor pierduți
că Hristos a murit și pentru ei și că El va veni din nou.

Doamne,

dacă unii stau sub osândire, Tu ești Judecătorul, nu eu. Cuvântul a mers afară
și El este singurul Judecător.

Tată,

dacă printre noi sunt oameni care știu că nu sunt în ordine cu Tine, care știu
că dacă Isus ar veni acum ar fi condamnați și pierduți, îndură-Te de ei.

Poate

li se pare ciudat faptul că stau aici, în această mare zăpușeală și că eu
predic această Evanghelia de modă veche, dur și fără menajamente, dar totul
este spre binele nostru. Amin.

-

Amin -